



ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1887.

ΑΡΙΘ. 239.

Συνδρ. έτης. έν Ελλάδα Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ,

Είς ούδένα, πλὴν τῶν σαρκικῶν ἀνεπαρκειῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προκληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῆ φρ. 21

Ἐν ὁφ Σταδίου ἀριθ. 39.

ΩΚΕΑΝΙΑ.

Υπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο περιλαμβάνονται αἱ πολυπληθεῖς νῆσοι τοῦ Εἰρηρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, τὰς ὁποίας πρὸς εὐκολίαν οἱ γεωγράφοι διήρεσαν εἰς τρία μεγάλα ἀθροίσματα:

1. Τὴν Πολυνησίαν, ἣτις περιλαμβάνει τὰς νήσους, αἱ ὁποῖαι κεῖνται εἰς τὰ ἀνατολικά μέρη τοῦ Εἰρηρην. Ὠκεανοῦ.
2. Τὴν Μελανησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκουσιν αἱ νῆσοι τῶν νοτίων μερῶν τοῦ Εἰρηρην. Ὠκεανοῦ.

3. Τὴν Μικρονησίαν, ἣτις περιλαμβάνει τὰς νήσους τὰς πρὸς τὰ βόρεια μέρη κειμένας.
Ἡ Μελανησία εἶνε τὸ μέγιστον καὶ σπουδαιότατον ἀθροίσμα τῶν νήσων τοῦ Εἰρηρην. Ὠκεανοῦ διότι περιλαμβάνει τὴν Αὐστραλίαν, τὰς Σιμμύας, τὰς Ἑλλίνας καὶ ἄλλα ἀθροίσματα νήσων.
Οἱ ἐντόπιοι τῶν νήσων τούτων φαίνεται ὅτι εἶναι Μογγολικῆς καταγωγῆς, κατέχουσι δέ, ἰδίως οἱ ἐντόπιοι τῆς Αὐστραλίας, τὴν κατωτάτην βαθμίδα τῆς ἀνθρωπίνης κλίμακος ὑπὸ φυσικὴν καὶ διανοητικὴν ἐποψίν.



Ἄρχηγὸς πολεμιστῆς τῆς Πολυνησίας.

νείας, ἐξ ἧς ἡ βαρβαρότης ἀπέσπασεν αὐτούς.
Τοῦτο προσέτι ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἀποτελεῖ εἰμῆ ἔν γένος — ἔχον τὸν αὐτὸν σωματικὸν καὶ διανοητικὸν ὄργανισμόν.
Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ πολεμιστὴν τῆς Πολυνησίας οὐχὶ εὐκαταφρόνητον.

— Ὅστις ἀποδίδει κακὸν ἀντὶ καλοῦ, κακὸν δὲν θέλει ἀναχωρήσει ἀπὸ τοῦ οἴκου του. (Ἐκκλ. ιζ'. 13.)

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιτομήν εκ τοῦ Γερμανικοῦ,

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Μετὰ τοῦτο, ἔκαμε τὴν προσευχὴν τῆς καὶ ἐπλάγασε ψθυρίζουσα, «Ὁ καυμένος ὁ Σεβαστιανός! εἶδε τὴν λύπην μου καὶ δὲν ἀφῆκε τὴν Τινέττην νὰ βίβῃ ἔξω τὸ ἀγαπητόν μου σκιάδιον! Τοῦτο ἤθελε νὰ μὲ εἶπῃ εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τὰ σχήματά του, ὅταν ἔβαζε τὰς χεῖράς του εἰς τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἔδειχνε μὲ αὐτὰς τὴν ἰδικήν μου κεφαλὴν! Τώρα καταλαμβάνω! Σὲ εὐχαριστῶ, καλέ μου Σεβαστιανέ. Θὰ σὲ ἀγαπῶ εἰς τὸ ἕξῃς περισσότερο.»

Ἡ Χαΐδη ἐσηκώθη τὸ πρωὶ καὶ κατέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν πολὺ εὐθυμος.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ ἀφίξις τοῦ κ. Σήσμαν ἐπροξένησε μεγάλην κίνησιν εἰς τὴν οἰκίαν. Οἱ ὑπηρεταὶ ἔτρεχον ἄνω καὶ κάτω μεταφέροντες κιβώτια καὶ δέματα, διότι ὁ κ. Σήσμαν ἐσυνείδηζε νὰ φέρῃ πολλὰ καὶ ὠραῖα πράγματα, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ ταξιδιὸν του.

Αὐτὸς δὲ ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν διευθύνθη πρῶτον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θυγατρὸς του Κλάρας, διὰ νὰ ἀνταλλάξῃ μετ' αὐτῆς τὸ φίλημα τοῦ «καλῶς ὄρισαι.» Εὗρε δὲ τὴν Χαΐδην καθήμενὴν πλησίον τῆς — διότι ἦτο ἐξώρας, μετὰ μεσημβρίαν καὶ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὰ δύο κοράσια ἦσαν πάντοτε μαζί.

Ἡ Κλάρα ἐδεξιῶθη τὸν πατέρα τῆς τρυφερώτατα, διότι τὸν ὑπερηγάπα, ὁ δὲ φιλόστοργος πατήρ τῆς ἀνταπέδωκε τὰ φιλήματα τῆς μὲ ἴσην θερμότητα.

Μετὰ ταῦτα ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὴν Χαΐδην, ἡ ὁποία εἶχεν ὑποχωρῆσαι εἰς μίαν γωνίαν, καὶ τῇ εἶπε φιλικῶς — «Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ μικρά μας Ἑλβετὴ; δὲν εἶνε ἔτσι; Ἔλα πρὸς ἐμέ καὶ δός μοι τὴν χεῖρά σου. Καλλίστα. Τώρα, εἰπέ μοι σὺ καὶ ἡ Κλάρα εἰσθε, νομίζω, καλαὶ φιλαινάδες. Δὲν πιστεύω ὅτι ἔχετε μαλώματα, καὶ θυμοὺς καὶ κλαψίματα καὶ συμφιλιώσεις καὶ πάλιν μαλώματα.

«Ὁχι, Ὁχι, ἡ κ. Κλάρα εἶναι πάντοτε καλὴ εἰς ἐμέ, — εἶπεν ἡ Χαΐδη.

«Ἡ Χαΐδη ποτὶ δὲν χάνει τὴν ὑπομονὴν τῆς, πατέρα, — ἐπρόσθεσεν ἡ Κλάρα.

«Χαίρω ἀκούων τοῦτο, — εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν. — Καὶ τώρα νὰ μὲ συγχωρήσετε νὰ φάγω κάτι τι, διότι δὲν ἔφαγον τίποτε ὅλην τὴν ἡμέραν. Θὰ ἔλθω δὲ ὑστερώτερα πάλιν καὶ τότε βλέπετε τί σὰς ἔφερα.

Ὁ κ. Σήσμαν μετέβη εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου ἡ κ. Λουκία τῷ εἶχεν ἐτοιμάσει δεῖπνον καὶ ἐκάθησεν ἀντικρὺ του εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο σκυθρωπὸν καὶ μεγαλαυχολικόν, ὥστε ὁ κ. Σήσμαν ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ διατί ἦτο μελαγχολικὴ καὶ τὸν ἐδέχθη μὲ τὴν ψυχρότητα;

«Τί νὰ σὰς εἶπω, κ. Σήσμαν, ἀπεκρίθη ἡ κ. Λουκία μετὰ σοβαρότητος — ὁ λόγος τῆς μελαγχολίας μου ἀφορᾷ ὄχι μόνον ἐμέ, ἀλλὰ καὶ τὴν κ. Κλάραν. Καὶ αἱ δύο μας ἠπατήθημεν τρομερὰ!»

«Πῶς;» ἠρώτησεν ὁ κ. Σήσμαν, ἐνῶ ἔτρωγεν.

«Εἶχομεν ἀποφασίσει, ὡς γνωρίζετε καλῶς, νὰ προσλάβωμεν μίαν συμπαικτρίαν τῆς κ. Λουκίας, ἐπειδὴ δὲ ἤξεύραμεν ὅτι ἐπιθυμοῦσατε νὰ ἔχη ἡ κόρη σας πρῶτης ποιότητος κορασίδα, ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ποῦ ἔπρεπε νὰ ζητήσω τοιαύτην. Ἐνόμισα δὲ ὅτι αἱ Ἑλβετίδες ἦσαν κατάλληλοι εἰς τοῦτο, διότι ἀνατρέφονται εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν βουνῶν τῶν — καὶ λοιπὸν ἔστειλα καὶ μετέφερα μίαν ἐκείθεν, τὴν ὁποίαν μὲ ἐῴστησαν ὡς καλὴν καὶ κατάλληλον. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν εὗρέθην τρομερὰ ἠπατημένη. Τὸ κοράσιον ἔμβασε τοὺς πλείον ἀλλοκότους ἀνθρώπους καὶ κτήνη εἰς τὴν οἰκίαν σου κατὰ τὴν ἀπουσίαν σου, καθῶς καὶ ὁ διδάσκαλος θὰ σὰς βεβαιώσῃ περὶ τούτου.»

«Κτήνη! Τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο κ. Λουκία;» ἐφώνησεν ὁ κ. Σήσμαν.

«Ἐννοῶ, — εἶπεν ἡ κ. Λουκία, ὅτι ὅλη ἡ διαγωγή τῆς Χαΐδης εἶνε ἀκατανόητος, ἐκτὸς ἂν ὑποθίσωμεν, ὅτι ἔχασε τὰ λογικά τῆς.»

Ὁ κ. Σήσμαν μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἐθεώρησε τὸ πρᾶγμα ὡς ἀνάξιον προσοχῆς, ἀλλ' εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς τρέλας, ἤρχισε νὰ φοβῆται, διότι τοῦτο ἠδύνατο νὰ ἔχη κακὰ ἀποτελέσματα καὶ εἰς τὴν κόρην του. Ὅθεν ἐθιῶρσε κατὰ πρόσωπον τὴν κ. Λουκίαν καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τῆς κάμῃ διαφόρους ἐρωτήσεις, ὅτε αἴφνης ἠνοιξεν ἡ θύρα τῆς τραπεζαρίας καὶ ἐφάνη ἡ μορφή τοῦ ἀγαθοῦ διδασκάλου. «Νὰ καὶ ὁ σοφός μας διδάσκαλος. Αὐτὸς θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον. Ἔλα — ἔλα μέσα καὶ κάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν,» ἐξεφώνησεν ἡ κ. Λουκία, εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ διδασκάλου.

«Ὅρισαι, — εἶπεν ὁ κ. Σήσμαν δώσας εἰς τὸν διδάσκαλον τὴν χεῖρά του. Καθήσατε χωρὶς ἰθιμοταξίαν, καὶ πέ μοι ἀμέσως περὶ τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον ἐπήραμεν ὡς σύντροφον τῆς κόρης μου, καὶ τὸ ὁποῖον σεῖς διδάσκατε. Τί λογῆς κοράσιον εἶναι, καὶ τί σχέσιν ἔχει μὲ τὰ

κτῆνη, τὰ ὅποια φέρει εἰς τὴν οἰκίαν μου; Εἶναι στὰ σωστά του ἢ ὄχι;

Ἀφοῦ συνεχάρη τὸν κ. Σήσημαν διὰ τὴν αἰσίαν ἐπάνοδον εἰς τὸν οἶκόν του, ὁ διδάσκαλος ὡμίλησεν ὡς ἀκολούθως — «Ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε τὴν γνώμην μου ὡς πρὸς τὴν διανοητικὴν κατάστασιν τοῦ κορασίου τούτου, ἀποκρίνομαι, ὅτι ἂν καὶ ἔχη ἔλλειψιν ἀναπτύξεως, ἐνεκα τῆς ἀμελοῦς ἀνατροφῆς τῆς, ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐνεκα τῆς μὴ ἐνωρῆς διδασκαλίας τῆς — τοῦτο ἀντὶ νὰ ἦναι βλαπτικόν, ἐγὼ τοῦλάχιστον θεωρῶ ὡς πλεονέκτημα.» (Ἀκολουθεῖ).

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑρρίκου ἤστραφεν ἀπὸ χαράν, ὅταν ἡ θεία του τῷ ἐχάρισε τὴν πρῶτην τοῦ ἔτους ἐν μικρὸν ὥρατον ἡμερολόγιον.

Ὁ μικρὸς Ἑρρίκος ἠγάπα πολὺ νὰ γράφῃ, ἦτο δὲ βέβαιος, ὅτι τῷ ἐπροξένει μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ κἄθηται πᾶσαν ἐσπέραν νὰ σημειώνη εἰς αὐτὸ τὰ συμβῆντα τῆς ἡμέρας.

Εἰς τὴν πρῶτην σελίδα ἔγραψε καθαρά καὶ μὲ μεγάλα γράμματα ἕνα κατάλογον ἀποφάσεων, τὰς ὁποίας εἶχε κάμει διὰ τὸ νέον ἔτος! ἀπεφάσισε δὲ νὰ σημειώνη καθ' ἡμέραν ποίας καὶ πόσας ἀπὸ τὰς ἀποφάσεις ταύτας δὲν ἐτέλεσεν ἢ παρέβη.

Ἡ θεία Ἑλένη ἐξιπάσθη μίαν μετὰ μεσημβρίαν νὰ εὔρη τὸν Ἑρρίκον καθήμενον εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ σκυθρωπῶς φιλολογοῦντα τὸ ἡμερολόγιόν του.

«Τί τρέχει, Ἑρρίκέ μου; ἠρώτησεν ἡ θεία, χαϊδεύουσα τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἑρρίκου.

«Νά, κύτταξε ἐδῶ εἰς τὸ ἡμερολόγιόν μου, πόσα κακὰ πράγματα εἶναι σημειωμένα, τὰ ὅποια δὲν ἠμπορῶ νὰ βλέπω! Παρέβηκα ὅλας τὰς ἀποφάσεις μου τόσαις φοραῖς, μολονότι ἐπροσπάθησα νὰ τὰς φυλάξω, ὥστε εἶμαι ἀποθαρσένος, θεῖτόά μου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴ κρατήσω πλέον ἡμερολόγιον. Δὲν θέλω νὰ γράφονται ὅλα τὰ κακὰ πράγματα, τὰ ὅποια κάμνω, εἰς βιβλίον, καὶ προσπαθῶ νὰ τὰ ἐξαλείψω.

«Ἀλλά, τέκνον μου, — εὐαλλογίσθης ποτὲ διὰ τὸ ἄλλο βιβλίον, εἰς τὸ ὅποιον πᾶς λόγος καὶ συλλογισμὸς τῆς ζωῆς σου ἀδιακόπως σημειώνονται; Ἐὰν τὸ ἡμερολόγιόν σου εἶναι τῶσον γεμάτων ἀπὸ κακὰ πράγματα, ὥστε δὲν δύνασαι νὰ τὸ βλέπῃς, ὅποιον πρέπει νὰ ἦναι τὸ κατάστιχον ἐκεῖνο!»

Τὰ δάκρυα ἐφάνησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἑρρίκου καὶ μὲ φωνὴν διασκοπτομένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν εἶπεν, εἶπεν —

«ὦ θεῖτσα, ἐκεῖνο τὸ κατάστιχον πρέπει νὰ ἦναι γεμάτων ὅλον ἀπὸ ἀμαρτίας. ἠμπορῶ νὰ ἐξαλείψω τὰ γράμματα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιόν μου, ἀλλ' ἀπὸ τὸ κατάστιχον τοῦ Θεοῦ δὲν δύναμαι νὰ ἐξαλείψω τίποτε! Δὲν εἶναι ἔτσι;»

«Τῷ ὄντι, δὲν δύνασαι νὰ ἐξαλείψῃς ἀπ' αὐτὸ οὐδὲ μίαν κακὴν πράξιν, τὴν ὁποίαν ἐπραξες — ἀλλὰ ἐεύρεις τί δύναται νὰ τὸ καθάρῃ καὶ τὸ λευκάνῃ; ἠρώτησεν ἡ θεία Ἑλένη.

«Τὸ αἶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καθαρίζει ἀπὸ πόσας ἀμαρτίας, ἐπρόσθεσε μὲ γλυκύτητα, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἐβλεπεν αὐτὴν εἰς τὸ πρόσωπον. Νάι, ἀγάπη μου, αὐτὸ τὸ αἶμα θέλει ἐξαλείφει ὅλας τὰς ἀνομίας μας, διότι ἔχομεν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ περὶ τούτου,

«Βεβαίως δὲν θὰ εἶχομεν τὴν ἐλάχιστην ἐλπίδα νὰ σωθῶμεν, ἐὰν ἡ σωτηρία μας ἐξηρτάτο ἀπὸ τὰ καλὰ μας ἔργα, διότι οὔτε μία ἡμέρα, οὔτε μία ὥρα παρέρχεται χωρὶς νὰ ἀμαρτήσωμεν. Ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Χριστοῦ.

«Δύνασαι νὰ ἐξαλείψῃς τὴν σημείωσιν τῶν ἀμαρτημάτων σου ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιόν σου, καὶ κανεὶς ἄλλος παρὰ σὺ νὰ μὴ γνωρίζῃ αὐτό, ἀλλὰ αἱ σελίδες ὅπου ἦσαν γραμμένα δὲν θὰ ἦναι καθαραὶ καὶ λευκαί, ἀλλὰ θὰ δείχνουν τὰ σημεῖα τοῦ τριψίματος. Ἀλλὰ μὲ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι οὕτω, διότι τὸ αἶμα τοῦ Χριστοῦ θὰ ἐξαλείψῃ ὅλας τὰς μαύρας σημειώσεις τῆς ἀμαρτίας καὶ θὰ κάμῃ τὰς σελίδας λευκάς. «Ἐμπιστεύουσα εἰς αὐτόν, Ἑρρίκε ἢ προσπαθεῖς νὰ περιπατῆς διὰ τῆς ἰδίας σου δυνάμεως;»

«Ἐμπιστεύομαι εἰς τὸν Χριστόν, θεῖτσα, — ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος, καὶ δι' αὐτοῦ ἐλπίζω νὰ νικήσω ὅλους τοὺς πειρασμούς καὶ τὴν ἀμαρτίαν.»

«Χαίρω, τέκνον μου, ἀκούουσα τοῦτο, καὶ δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω, ὅτι τῷ ὄντι θὰ ἐπιτύχῃς.»

ΛΕΗΣΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΠΑΙΔΟΣ.

Ἦξε θεὸς μου, στὰ σπάρτα
ἔς τοὺς κάμπους ὑγρασίαν
δῶσε στὰ ἀνάκτια, στὰ πουλζῶ
φαγὶ κ' ἐνδύμασίαν.

Δῶσε τοῦ σκλάβου ἄλευθρα
στὸν κῆσον εὐλογίαν.
Σιμένα καθαρὰ καρδιά,
καὶ θεῖαν νοθεσίαν.

Δῶσε σὲ κῆμα παιδιὰ
ψωμί καὶ κατοικίαν
στὰ ὄρφανὰ παρηγοριά
στὸν ἄρρωστον ὑγείαν.

Δῶσε ἀκόμη μὰ φορὰ
ζωὴν καὶ εὐτυχίαν
εἰς τὴν μητέρα τὴν γλυκεῖά,
στὸν κύρ' ἐπιτυχίαν.

A. K.

**ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΙΑΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΟΓΧΩΝ
ΤΩΝ ΟΣΤΡΕΩΝ.**

Όλα τὰ παιδιά πλέον γνωρίζουν ἐκ πείρας, ὅτι, ὅταν θέσῃ τις τὴν κόγχην ἐνὸς ὀστρείου εἰς τὸ οὖς του, ἀκούει ἤχον ὁμοιάζοντα πολὺ μὲ τὸν ἤχον

δῶς καὶ περιορισθῆ εἰς σωλήνας, διὰ τοῦ τρόπου τούτου δύναται νὰ μεταφερθῆ καὶ νὰ ἀκουσθῆ πολὺ μακρότερα. Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζονται αἱ σάλπιγγες καὶ οἱ λεγόμενοι ἀκουστικοὶ σωλήνες οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐν χρήσει εἰς ξενοδοχεῖα, μεγάλα καταστήματα, οἰκίας κτλ. καὶ διὰ τῶν



Ἡ μικρὰ Εὐτέρπη δοκιμάζουσα Κόγχην.

τὸ ὁποῖον προξενοῦν τὰ κύματα εἰς τὰ παράλια.

Τὸ περίεργον τοῦτο φυσικὸν φαινόμενον προέρχεται ἐκ τούτου, ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν τῶν κογχῶν ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ συγκεντρῶνῃ τοὺς περὶ ἡμῶν ἤχους καὶ οὕτω νὰ καθιστᾷ ἀκουστούς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ ἤχος διαδίδεται ἀκτινοειδῶς, ἐὰν ὁ ἤχος ἐμποδισθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ διαδοθῆ ἀκτινοει-

δοῖων δίδονται καὶ λαμβάνονται αἱ ἀναγκαῖαι παραγγελίαι.

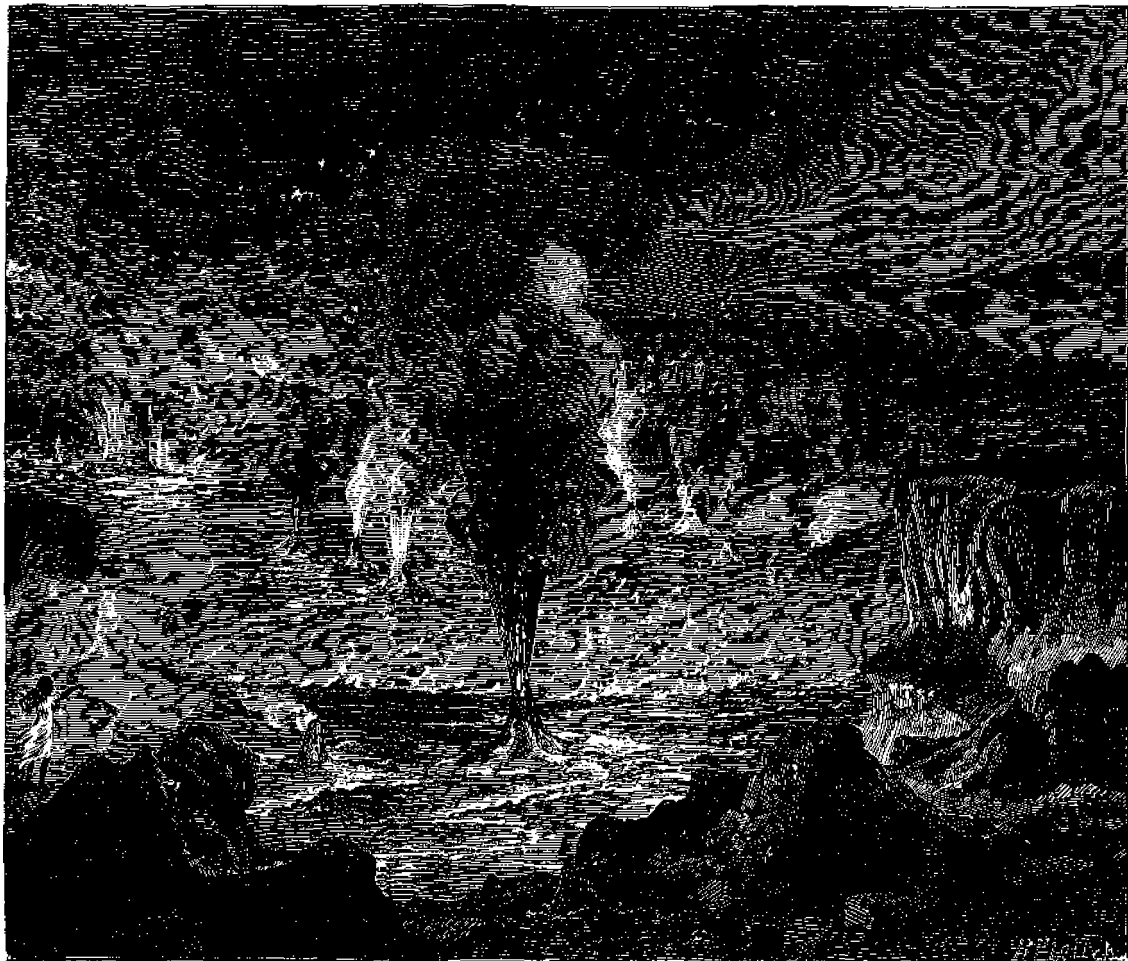
Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ταύτης στηρίζεται καὶ ἡ χρῆσις τῶν θαλασσίων σαλπιδγγων (τρόμπα μαρίνα) αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ κόγχαι μεγάλων κογχυλίων, εἰς τὸ λεπτὸν ἄκρον τῶν ὁποίων ἀνοίγεται τρόπα, καὶ ἐξ αὐτῆς ὅταν ἄνοιγῃ τις δύναται

νά ακουσθῆ εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν. Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἀήρ εἰσπρόχόμενος καὶ περιοριζόμενος εἰς τὸν στενὸν σωλήνα τῆς κόγχης μεταφέρει τὸν ἦχον διὰ τοῦ ἄλλου τοῦ πλατέος ἀνοίγματος αὐτῆς εἰς μακρὰν ἀπόστασιν.

Εἶναι δὲ περίεργον ὅτι ὁ ἦχος δὲν ἀκολουθεῖ ἀπαρεγκλίτως εὐθείαν γραμμὴν, ἀλλὰ δύναται νὰ διαδοθῆ καὶ πρὸς τὰ πλάγια καὶ δι' ὀξείας καὶ διὰ ἀμβλείας γωνίας καὶ ἀκόμη καμπυλοειδῶς, κατὰ τὸ ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον ἤθελεν ἀπαντήσῃ ἐν τῇ πορείᾳ του.

Ὁ ἦχος δύναται νὰ διαδοθῆ καὶ διὰ στερεῶν σωμάτων ὡς διὰ τοίχων ἢ ἄλλων ἐμποδίων ἀρκεῖ νὰ δύνηται νὰ γίνῃ δύνῃσις τοῦ σώματος τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ ἐμπόδιον καὶ δε' αὐτοῦ τοῦ πέραν αὐτοῦ ἀέρος.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἦχου καὶ τοῦ φωτός εἶναι φυσικὰ φαινόμενα περίεργα, ἢ δὲ κατασκευὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ τοῦ ὠτός οὕτως ὥστε νὰ ἀρμόζουσι εἰς αὐτὰ ἀποδεικνύει κατ'επιπέδον τὴν ὑπαρξίν νοός, ὅστις ἐσχεδίασεν σκοπίμως εἰς ὅλα ταῦτα τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου.



Τὸ μέγα Ἡφαίστειον Κίλαουεα.

ΤΟ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΝ ΚΙΛΑΟΥΕΑ.

Τὸ Ἡφαίστειον τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον εἰς τὸν κόσμον, εὑρίσκεται δὲ εἰς τὰς Σανδουϊκὰς νήσους, καὶ συνέχεται μὲ ἐν πολὺ περίεργον ἀνέκδοτον. Οἱ ἐντόκιοι ἐπίστευον ὅτι τὸ Ἡφαίστειον τοῦτο ἦτο ἡ κατοικία τῆς θεᾶς των Πηλῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέσπερον καθ'ἡμερινῶς θυσίας. Εἶχε δ' ἱερίας καὶ

προφήτιδας, αἱ ὁποῖαι περιήρχοντο τὴν νῆσον ἀποκηρύττουσαι τὸν χριστιανισμόν, ὅστις εἶχεν εἰσαχθῆ πρό τινων ἐτῶν καὶ ἐξαπλωθῆ εἰς πολλὰ μέρη τῆς νήσου.

Μεταξὺ τῶν προσηλύτων τοῦ χριστιανισμοῦ, ἦτο καὶ ἡ νεαρὰ βασίλισσα Καπιολάνη, ἣτις ἀπέφασκε νὰ περιέλθῃ τὴν νῆσον πεζῇ διὰ νὰ παρακινήσῃ τοὺς συμπολίτας της νὰ παραιτήσουσι τὴν

ειδωλολατρειαν και να έναγκαλισθοῦν τὸν χριστιανισμόν.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἦτο τὸ ἡφαίστειον, ἡ προφήτισα τῆς θεᾶς Πηλῆς συνήντησεν αὐτὴν καὶ τὴν ἐξώρκιζε νὰ μὴ προχωρήσῃ εἰς τὸν κρατῆρα, διότι θὰ ὑποστῇ τὴν ὀργὴν τῆς τρομερᾶς θεᾶς.

— «Ποία εἶσαι σύ; ἠρώτησεν ἡ Καπιολάνη, ἡ ὁποία μὲ συμβουλεύεις οὕτω;»

— «Εἶμαι γυνή, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦν οἱ θεοί!» ἀπεκρίθη ἡ γυνή.

— «Λοιπόν, — εἶπεν ἡ Καπιολάνη, — ἀφοῦ οἱ θεοὶ κατοικοῦν εἰς σέ, πρέπει νὰ εἶσαι σοφὴ. Ἴδου ἐγώ, διδάξόν με περὶ τῶν θεῶν σου.»

Ἡ γυνὴ ἤρχισε τότε νὰ ἐκφέρῃ φωνὰς ἀσυναρτήτους, καὶ νὰ κάμνῃ χειρονομίας ἀλλοκότους, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐξηγήσῃ αὐτάς.

«Ἄρκει, — εἶπεν ἡ Καπιολάνη, — ἀκουσον τώρα καὶ σύ καὶ τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἀνοίξασα τὸ εὐαγγέλιον, ἀνέγνωσεν εἰς αὐτὴν τοὺς μακαρισμούς — «Μακάριοι οἱ ταπεινοί, οἱ πραεῖς, οἱ διωκόμενοι κ.τ.λ.

« Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλοὺς.»

« Τώρα δὲ ἀκολουθεῖ μοι καὶ θὰ σοὶ δεῖξω ὅτι ἡ θεὰ Πηλὴ δὲν ἀξίζει τίποτε — θὰ φάγω ἀπὸ τοὺς κόκκους τῆς, καὶ θὰ βίψω λίθους εἰς τὴν διαπυρονμάζαν τῆς, χωρὶς νὰ φοβηθῶ τὴν ὀργὴν τῆς.»

Ἡ συνοδεία ἀνῆλθε τότε τὸ ἡφαίστειον, ἡ Καπιολάνη ἔκοψεν ἀπὸ τὸν καρπὸν τῶν δενδρυλλίων, τὰ ἅποια ἐφύοντο εἰς τὰ πλευρά του, καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν κρατῆρα ἐπῆρε καὶ ἔρριψε λίθους εἰς αὐτόν, πρὸς ἐκπληξιν τῆς προφητίσσης καὶ τῶν ἄλλων ὁπαδῶν τῆς θεᾶς Πηλῆς, διότι δὲν ἔβλεπον αὐτὴν, ὡς ἐφαντάζοντο, νὰ κατακαθῆ ἀπὸ τὰς φλόγας τῆς θεᾶς τῶν!

Ἐκτοτε ἡ εἰδωλολατρεία ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ, διὰ δὲ τῶν συμβουλῶν καὶ τοῦ ἀγίου αὐτῆς παραδείγματος συνήργησεν ἡ ἐνάρετος ἐκείνη βασιλίσα νὰ ἐδραιωθῇ καὶ ἐξαπλωθῇ ὁ χριστιανισμὸς καθ' ὅλην τὴν νῆσον καὶ τώρα αἱ Σανδουϊκαὶ νῆσοι ὄχι μόνον συντηροῦν τὰς ἰδίας τῶν ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἱεραποστόλους στέλλουν εἰς ἄλλας νήσους νὰ κηρύξουν τὸν χριστιανισμόν εἰς τοὺς εἰδωλολάτρας ὁμογενεῖς τῶν.

ΤΗΣ ΔΑΩΠΕΚΟΣ ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ.

Τὸ ἀκόλουθον περιστατικὸν διηγεῖται αὐτόπτης μάρτυς καθ' ὅλα ἀξιόπιστος.

«Ἰστάμην μίαν ἡμέραν, — λέγει ὁ κ. Κ., — εἰς

ἓνα ἀγρὸν κείμενον πλησίον ἐνὸς ρεύματος, ὅπου ἐκολυμβοῦσαν διάφοροι χῆνες.

«Ἀΐφνης παρετήρησα, ὅτι μία ἀπὸ αὐτὰς ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ ὕδατος μὲ ἑξαφνον πτερούγισμα. Ἐνῶ δ' ἐκύτταζον νὰ ἴδω ποῦ θὰ ἀναβῆ πάλιν, εἶδον ἀλώπεκα ἐξερχομένην ἀπὸ τὸ ὕδωρ καὶ τρέχουσαν πρὸς τὸ παρακείμενον δάσος, μὲ τὴν καταβυθισθεῖσαν χῆνα ἐπὶ τῆς ῥάχειός τῆς.

«Τὸ φορτίον τῆς ἔφερον εἰς μέρος τι ὑποκάτω βράχου, ὄχι μακρὰν τοῦ ρεύματος κειμένου, καὶ ἀφοῦ ἔσκαψε μικρὸν λάκκον εἰς τὴν γῆν μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τῆς πόδας, ἔθεσεν αὐτὸ ἐντὸς αὐτοῦ, τὸ ἐσκέπασε μὲ ὀλίγα ξηρὰ φύλλα καὶ διευθύνθη πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα, μὲ τὸν σκοπὸν, καθὼς φαίνεται, νὰ συλλάβῃ καὶ ἄλλην χῆνα.

«Ἐισῆλθεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ κοπάδιον τῶν χηνῶν, ἀφήσασα ἐκτὸς τοῦ ὕδατος μόνον τοὺς βῦθάνας τῆς — Ἀλλὰ πρὶν πλησίασῃ τὰς χῆνας; ἐκείναι; ἰδοῦσαι τὸν κίνδυνον; ὡς φαίνεται, ἐσηκώθησεν εἰς τὸ πτερόν μὲ κρωγμὸν ἀφήσασαί τὴν κυρὰ ἀλεπού εἰς τὰ κρῦα τοῦ λουτροῦ!

«Ἀστοχῆσασα τοῦ σκοποῦ τῆς, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ διευθύνθη εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου; ὅπου εἶχε κρύψει τὴν συλληφθεῖσαν χῆνα. Τοῦτο ἰδὼν ἐγώ, ἐτρέξα εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐξέχασα τὴν χῆνα, ἐσκέπασα τὸν λάκκον ὡς πρότερον καὶ λαβὼν αὐτὴν εἰς τὴν χεῖρά μου ἐπῆγα καὶ ἐκρύφθην ὅπισθεν βράχου ὄχι μακρὰν τοῦ τόπου κειμένου, ἀφ' ὅπου ἠμποροῦσα νὰ βλέπω τί ἐγίνετο.

«Μετ' ὀλίγην ὥραν ἡ ἀλώπηξ ἦλθεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, συνοδευομένη ἀπὸ μίαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν, ὡς φαίνεται, εἶχε προσκαλέσει νὰ τῆς κάμῃ τὸ γεῦμα.

«Ἄλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τῆς, — ὅταν ἀφοῦ ἀφῆρεσε τὰ φύλλα καὶ τὸ χῶμα, εὗρεν ὅτι ἔλειπεν ἡ χῆνα!

«Ἐκύτταξεν εἰς τὴν συντροφὸν τῆς μὲ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἔλεγε, μὴ νομίζῃς ὅτι σὲ ἐπερίπαίξα. Ἐδῶ πραγματικῶς εἶχον κρύψει μίαν ὠραίαν καὶ παχεῖαν χῆνα, ἀρκετὰ μεγάλην νὰ χορτάσωμεν καὶ αἱ δύο; ἀλλὰ δυστυχῶς ἐξηφανίσθη! Λυπούμαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀλλὰ περισσότερο λυπούμαι καὶ διὰ σέ, φίλη μου, διότι ἔχασες τὰ ἀμποδά σου ἐπὶ ματαίῳ!»

«Ἄλλ' οὔτε τὸ εἰλικρινὲς βλέμμα, οὔτε ἡ ταπεινὴ στάσις, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ἠδυνήθησαν νὰ κατασιγᾶσουν τὴν ὀργὴν τοῦ φίλου τῆς, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι τῆς ἐτείναξεν ἀρκετὰ τὴν γουὸνάν τῆς διὰ τῶν ὀδόντων τῆς, καὶ ἀνεχώρησε

πρὸς ἀναζήτησιν ἄλλου κυνηγίου διὰ νὰ χορ-
τάσῃ τὴν κείνῃ τῆς!»

Τὸ ἀνωτέρω περιστατικὸν μᾶς διδάσκει, ὅτι
καὶ αὐτὰ, τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν ἐντελῶς ἐξ-
ησφαλισμένα καὶ βέβαια δυνάμεθα νὰ χάσωμεν.

ΜΙΑ ΞΑΡΟΣ ΑΥΓΗ

—θ—

Α'.
Τρέμουν τῶν δένδρων τὰ φύλλα,
Τ' ἀέρι φυσᾷει γλυκά,
Ἄρχίζουν νὰ δένουν τὰ μῆλα,
Καὶ κλαίῃ ἐὰ κουλῶ νησιτιά.

Χρυσῶν ἡ αὐγὴ τὸν αἶθρα,
Ἄρχίζουν τὰ ἄστρα ν' ἀνοίγουν,
Τὸν πᾶλλον σηκών' ἡ ἡμέρα,
Καὶ τᾶστρα τῆ λάμψη τους πνίγουν.

Κτυποῦν τὸνα τᾶλλο τὰ ψάρια,
Καὶ παίζου' στὰ κρύα νερά,
Ἄρχίζουν νὰ ψάλλουν κανάρια,
Καὶ τᾶστρα κἀνουν φερά.

Μά, κείνον ποῦ δίδ' ὅλα ταῦτα,
Τὸν λέγου' Πατέρα, Θεὸν!

Β'.
Τὰ ἄνθη τὸν κάμπο στολίζουν,
Χρυσαῖς πεταλοῦδες πετοῦν,
Τὰ δένδρ' ἀπὸ τᾶνθη λυγίζουν,
Καὶ πάντα τὸν ἥλιο ζητοῦν.

Μονάχα τ' ἀηδῶνα φωνάζουν,
Καὶ παίζου' ζευγάρα τριγῶνα,
Ἀρσῆα τὰ χορτάρια ποστᾶλου,
Κι' ἄραϊα πετάνε παγῶνα!

Ἡ μέλισσαις τᾶνθη γυρεύουν,
Ἐπὶ θάλασσα κλέουν νελεφῆνα,
Τ' ἀηδῶνα ἢ καρδιαῖς μας ζητεῖουν,
Καὶ πλέκουμ' ἀπ' ἄνθη κοφφίνια.

Μά, κείνον ποῦ δίδ' ὅλα ταῦτα,
Τὸν λέγου' Πατέρα, Θεὸν!

Γ'.
Βαρπάκιμ' τὰ σύνερα σέχουν,
Προσμένουν τὸν ἥλιο νὰ ἰδοῦνε,
Ἡ' αὐτῖνες στεφάνια τοῦ πλέκου,
Προσμένουν καλῶς φορ! *... νὰ εἰποῦνε!

Λαλοῦνε γλυκὰ χειδιῶνα,
Τὰ ἄνθη τὸν ἥλιο γυρεύουν,
Πετάνε δυὸ δυὸ τὰ τριγῶνα,
Κ' οἱ γλάροι στὰ νέφη χορεύουν.

Μυρουδαῖς ἀρχινᾶν' νὰ μᾶς πνίξουν,
Μᾶς γυρεύει τ' ἀέρι νὰ ἔγουμε,
Τὰ ἄνθη τὰ νέα π' ἀνοίγουν,
Καὶ τὸν ἥλιο ποῦ ἔγαινε νὰ ἰδοῦμε!

Μά, κείνον ποῦ δίδ' ὅλα ταῦτα,
Τὸν λέγου' Πατέρα, Θεὸν!

Μὲ φῶνον, λοιπόν, καὶ μὲ σέβας
Ἄς τιμᾶμεν αὐτόν.

Ἐν Πάτραις,

ΗΑΙΑΣ ΟΙ.

ΠΑΝΤΟΥ Ο ΠΛΑΣΤΗΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ.

Ἐπὶ Σελήνης τ' ὄγκρον μεγαλειῶν,
Ἐτοῦ Οὐρανοῦ μας τὸ χρῶμα τὸ θεῖον.
Εἰς τῆς Γῆς τὴν πρασίην σινδῶνα
Ἐστὴν λευκὴν τῶν ὄρεων χιόνα,
Τὸν Πλάστην παντοῦ ἐνορᾷς!

Στρέψ' ἰδὲ τοῦ Ἥλιου τὴν λάμψιν
Τῶν κυμάτων τοῦ πόντου τὴν κάμψιν
Τ' οὐρανοῦ τοὺς μυρίους φανοῦς,
Καί, εἰπέ μοι, Αὐτὸν δὲν ὄρας;

Ἐτὸν αἶρα αὐτὸν π' ἀναπνεῖς.
Εἰς τὸ σῶμα αὐτό, ἐν ᾧ εἶς,
Ὡ Λ... εἰπέ μοι, δὲν βλέπεις τὸν Πλάστην;
Ναί, τὸν Πλάστην ἐντός δὲν θεωρεῖς;

Εἰς τοῦ Ἐαρος τᾶνθη τὰ θεῖα,
Ἐτοῦ χειμῶνος τὴν κρύαν ἀνοήν,
Εἰς αὐτὴν σου, θνητέ, τὴν ζωήν,
Κ' ἐν γαλήνῃ καὶ ἐν τρικυμῇ,
Τὸν Πλάστην παντοῦ θεωρεῖς

Στρέψ' ἰδὲ τὴν ὄρη τῆς θυέλλης,
Καὶ τὸ φῶς ἀστραπῆς, ἐὰν θέλῃς,
Ἀκροᾶσθητι τοὺς κερανοῦς,
Καὶ εἰπέ, ἂν Αὐτὸν δὲν ὄρας.

Εἰς τὸ δένδρον αὐτό, ἄπερ βλέπεις,
Εἰς τὸ χῶμα αὐτό ποῦ πατεῖς,
Ὡ Λ... εἰπέ μοι, τὸν Πλάστην δὲν βλέπεις;
Ναί, Αὐτὸν πανταχοῦ δὲν θεωρεῖς;

Οἱ θνητοὶ τὸν γνωρίζουν, τὸν βλέπουν.
Λογισμοὶ πλὴν φεῦ!... ἄλλοι δέκουν
Τὸ μωρὸν των κρανιῶν...
Κ' ἀποκρύπτου' αὐτοῖς τὴν ὁδόν,
Ἐν δεικνύει εἰς τούτους τὸ θεῖόν!

Ἐν Πάτραις,

ΗΑ, Λ ΟΙ.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ.

Ὁ Νέστωρ, ὅστις κατὰ τὸν Ὀμηρον ἐξη-
σεν ἐπὶ τρεῖς γενεᾶς.

Ὁ Ἀργανθῶνιος βασιλεὺς τῶν Ταρτησίων
ὅστις ἐξῆσεν 150 ἔτη.

Ὁ Ἀγαθοκλῆς, ὁ τύραννος τῆς Σικελίας
ζήσας 95 ἔτη.

Ὁ Ἀσανδρος βασιλεὺς τοῦ Βοσπόρου ἀρ-
στεύσας εἰς ἵππομαχίαν τὸ 90 ἔτος τῆς ἡλι-
κίας του.

Ὁ Γόοκος βασιλεὺς τῶν Ὀμιανῶν ὅστις ἐξῆ-
σεν 115 ἔτη.

—

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΠΙΘΗΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΙΑΦΡΟΔΡΟΜΟΝ.

Μεταξύ ενός τόπου καλουμένου Νιδδιβούντα και Χερθούλου, υπάρχει κορυφή τις, ή όποια κατοικείται από μυριάδας πιθήκων. Ούτοι επειδή δεν έχουν άλλον τρόπον να απερνούν τόν καιρόν των, αγωνίζονται να καταστρέψουν τόν εκεί πληθύνον διερχόμενον σιδηρόδρομον.

Πρός τόν σκοπόν τούτον σχηματίζονται εις σώματα, συνιστάμενα εκ 50—60 έκαστον και αρχίζουν την εργασίαν των πρώτον μόν έχθάλουν τόν χώμα από τὰ πλάγια της γραμμής, έπειτα δέ προβαίνουν εις την διάλυσιν των διαφόρων κομματίων.—“Όταν διέρχεται εκείθεν ο συρμός, αφήνουν τὰς άμμόβλας να πλησιάζουν δλίγα βήματα, έπειτα με μεγαίστην άπάθειαν παραμερίζουν, έως ου διέλθη ο συρμός και τότε αρχίζουν πάλιν την εργασίαν των σ!”

Είς μίαν τοιαύτην περίστασιν συνέθη τὰ ακόλουθον συμβάν. Ένώ ή άμμάμαξα έπλησίαζεν, οι πιθήκοι έχασον τόν σύνθημα κήδημα της παραμερίσεως, εις όμως άσφάσισε να μείνη εις την γραμμήν, αλλά πέντε ή έξ τών συντρόφων του, πριν ή άμμάμαξα φθάση να τόν κατασυντρίψη, τόν ήρπασαν από τους πόδας και την ουράν και τόν έσυραν εκτός του κινδύνου και ούτως έσωθη!

— Είς την Άγγλίαν ή πετρα απέδειξεν, ότι ο κισσός άφαιρεί πύσσον την ύγρασίαν από εύλα, τουβλά ή λίθους.—“Όθεν όσοι έχουν ύγρας οίκλιας, άς φυτεύσωσιν έξωθεν και άς εξαπαύωνον εις τους τοίχους αυτών κισσόν και θα εύρουν ότι θα εξαλειφθή βλη ή ύγρασία άπ’ αυτάς.

— Κύριός τις εκ Φιλαδελφείας της Άμερικης έχει μίαν συλλογήν συνισταμένην από 70,000 πεταλούδας διαφόρων μεγεθών και χρωμάτων!

— Χιονόφυτον. Έν τών ειδέων προϊόντων της σειράς των όρων, άτινα καλείται Σιέρρα Νεβάδα, είναι φυτόν τι, τόν όποϊον φέρει τόν όνομα χιονόφυτον, άνθει τόν Ιούνιον, είναι 45 δακτύλων ύψηλόν, με λαμπρού έρυθρού χρώματος φύλλα και άνθη και κορμόν ευθύν και λευκόν. Έχει δέ σχήμα κωνοειδές. Τό περιεργον με τόν φυτόν τούτο είναι πώς αυξάνει—διότι ούτε σπόρον κάμνει, ούτε βολβώδες είναι.

Οι άγριοι Άμερικανοί έχουσι μύθον τινά έχοντα σχέσιν με τόν άνθος του φυτού τούτου. Διηγούνται, ότι εις ένα καιρόν ώρατα τις κόρη εκ της φυλής των απέθανεν εκ ψυχικής θλίψεως ένεκα της άπιστίας του έρωμένου της, τόν δέ πνεύμα της έζητε καταφύγιον εις τὰ μάλλον βαθύσκια μέρη των δασών, όπου οι ήχοι των στεναγμών και όδνυμών της συχνάκις άκούονται μεταξύ των δένδρων. Τὰ δάκρυα τὰ όποια λύνει είναι σταγόνες αίματος, όπου δέ με μίαν τοιαύτην σταγώνν νίσση επί της γης, εκσεφύεται... φυτόν.

— Οι Ρώσσοι κτίζον ένα πύργον επί του όρους των Έλαιών άπέναντι της Ιερουσαλήμ, όστις θα ήναι 100 μέτρων τού ύψος— τόν ύψηλότερον κτίρον εις την Ανατολήν.

— Τό εισόδημα του έν Νέα Υόρκη έδρουσούτος άρχιεπισκόπου Κόρριγγαν ύπολογίζεται εις 200,000 φράγ. τόν έτος!

— Τὰ ύδατα του Γάγγου, του ίερού ποταμού των Ινδούς, εις τόν όποϊον μυριάδες προσκυνητών κατ’ έτος μεταβαίνουν διά να λουσθούν και καθαρισθούν από τὰς άμαρτίαι των, έγγεινεν άκάθαρτα. Πρός καθαρισμόν δ’ αυτών έσχηματίσθη έταιρία, ήτις άπετάθη εις βλους τούς πιστούς να συνεισφέρουν προς τόν σκοπόν τούτον.

— Μετριοφροσύνη άνταμειβεθεσα. Κατά την διάρκειαν μιάς πείνης εις την Γαλλίαν, πλουσίος τις προσεκάλεσεν εις την οίκιαν του 20 πτωχά παιδιά και τούς ειπεν—“Είς τόν πανέριον τούτο είναι έν ψωμί διά καθέν από σας, λάθετέ το, και να ήρχεσθε πάσαν ήμέραν αυτήν την ώραν έως ου ο Θεός στείλη καλλίτερον πανέριον.”

Τα παιδιά ήρπασαν τόν πανέριον και ήρχισαν να μάχωνται διά τὰ ψωμιά. Έκαστον ήθελε να έχη τόν μεγαλειτερον ψωμίον και τέλος άνεχώρησαν χωρίς να ευχαριστήσουν τόν κύριον, όστις τούς έπρομήθευσε τὰ ψωμιά.

Μόνη ή Φραντζέσκα, πτωχή, άλλ’ εύπρεπώς ένδεδυμένη κόρη, έστάθη με συστολήν εις έν μέρος, έπήρε τόν μικρότερον

ψωμί, τόν όποϊον τὰ άλλα παιδιά άφηκαν εις τόν πανέρι, έσίλησεν εύγνωμόνως την χεέρα του δωρητού, και άνεχώρησεν ήσύχως εις την μητρικήν οίκίαν.

Την ακόλουθον ήμέραν τὰ παιδιά έφέρθησαν βίως και την προτεραίαν, ή δέ Φραντζέσκα έλαβεν έν ψωμίον, τόν όποϊον μόλις ήτο κατά τόν ήμιον των άλλων ψωμίων, άλλ’ άφού έπέστρεφεν εις την οίκιαν, ή άσθενής μήτηρ της, ένφ’ τού έκούπτεν, έψενεν άπ’ αυτό έν νόμισμα άργυρούν. Η μήτηρ έτρώμαζε και ειπεν εις την κόρην της: “Πάρε τόν ψωμί τούτο και φέρε τόν εις τόν κύριον, όστις σοι τόν έδωκε και πέ του άλλην την άλήθειαν, διότι εξαπαντος τόν νόμισμα τούτο πρέπει να έμείνη εις τόν ψωμί κατά λάθος.”

Η Φραντζέσκα έφερε τόν ψωμί όπισω εις τόν φιλόνηρωπον έκείνον κύριον, άλλ’ αυτός δεν τόν έδέχθη, ειπών—

“Όχι, όχι δεν ήτο κατά λάθος—έγώ διέταξα να βαλθώ τόν νόμισμα έκείνο εις τόν ψωμί, ένφ’ έξυμώμετο, μόνον και μόνον διά να σέ άνταμειψω διά την μετριοφροσύνην σου. Έκακολούθει πάντοτε να ήσαι ειρηνική και ταπεινή! διότι όστις άρκεΐται εις τόν μικρό ψωμί μάλλον παρά να μάλυνθ διά τόν μεγάλον, θα εύρη κατ’ άλλην την ζωήν του εύλογίας μεγαλειτέρας και παλυτιμώτερας παρά τόν νόμισμα, τόν όποϊον εύρες συ εις τόν ψωμίον έκείνον.”

— Μία συμβουλή δεξί τους μικρούς μαθητάς των σχολείων. Τό σπουδαϊόν ζήτημα με κάθε παιδίον, τόν όποϊον πηγαίνει εις τόν σχολειόν, πρέπει να ήναι όχι πώς ο διδάσκαλος φέρεται προς αυτό, ούτε άν ήναι άνίκανος, μεροληπτικός, άδικος—άλλά πώς αυτό φέρεται προς τόν διδάσκαλον, έν ήναι φιλόληθος— τίμιον και ευγενές εις τόν διδάσκαλον και τούς συμμαθητάς του. Η μεροληψία και άδικία του διδασκάλου έν θα έχη καμμίαν έπιρροήν εις την μετέπειτα ζωήν του παιδίου—άλλά τόν ψεύδος, ή άπάτη, ή άδικία, ή σκληρότης του εις τούς συμμαθητάς του θα έχουσι μεγαίστην έπιρροήν εις αυτό έν όσα ζωή, και άκόμη εις τόν θάνατον. Δεν είναι ο “Όμηρος ή ο Δημοσθένης, ή άριθμητική, ή ή γεωγραφία, τὰ όποια ο κόσμος θα έδη ζώντα εις τόν μαθητήν, όταν εισέλθη εις την κοινωνίαν και άνδρωθή, αλλά τὰ μικρά και άσημαντα έλαττώματα και πράξεις της καθημερινής ζωής του, αυξηθέντα και έσχυροποιηθέντα, και τὰ όποια όχι σπανίως φέρουν εις την φυλακήν και την άξιμίαν. Προσέχετε λοιπόν, τέκνα μου, εις τήν διαγωγήν σας τώρα, εις τόν σχολειόν, την μικράν κοινωνίαν, εις την όποϊαν εισθε, εάν θέλετε να σας τιμούσι και άγαπούσι οι άνθρωποι, όταν εισέλθετε εις την μεγάλην κοινωνίαν του κόσμου.

— Η οδός προς την νίκην. “Εγώ θα τόν καταφέρω” ειπεν ο πέλεκυς, τὰ δέ κτυπήματά του έπιπτον βροχηδόν και βαρύνεσ επί του σιδήρου.

“Άλλά πάν κτύπημα ήμβλυεν μόνον την κψήν του, έως ου έπαυσε να κτυπά.

“Άφυσέ το εις έμέ,” ειπε τόν πρίον, και με τὰ όξέα δοντικά του εφράζετο έμπρός και όπισθεν επί της έπιφανείας του, έως ου όλα εφράώθησαν και έσπασαν, και αυτό κατέπεσε.

“Χά, χά!” ειπε τόν σφυρί. “Ηξευρον ότι θα άπετυγχάνετε! έγώ θα σας δείξω τόν τρόπον.”

“Άλλ’ εις τόν πρώτον κτύπημα ή κεφαλή του έκόπη, ένφ’ ο σίδηρος έμεινεν άθλαθής ως πρότερον.

“Άς προσπαθήσω και έγώ, ειπεν ή σύχως ή μαλακή μικρά φλόε.

“Όλοι περιεφρόνον την φλόγα, άλλ’ αυτή περιεκύκλωσε πανταχόθεν έλαφρώς τόν σίδηρον και τόν ένηγαλίσθη, δεν τόν άφήκε δε έως ου έλυωσεν υπό την άκαταμάχητον έπιρροήν του πυρός της.

Υπάρχουν καρδιαί τόσοι σκληραί, ώστε άνθίστανται εις την όρμην της όργης, την λύπην, τόν διωγμόν, και την αγανάκτησιν της ύπερφρασεως—άλλ’ ύπάρχει δύναμις ισχυροτέρα βλων τούτων, ή της άγάπης—ή δε καρδιαί, ήτις άνθίσταται εις την αγάπην πρέπει να ήναι τώ όντι σκληροτάτη.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Τί λέγει ή Γραφή περί πυρών;
2. Δύναται να ψευσθή τις χωρίς να διηλιθίση;
3. Ποιοί έτιμωρήθησαν διά μικρά ψεύδη;